

Het Uur van Gods Oordeel is gekomen - Nummer Eén

Het oordeel over de levenden en de profetische betekenis van 9/11

Jeff Pippenger

2024-12-18

Reeds geruime tijd, ja zelfs vanaf onmiddellijk na 11 september 2001, hebben wij consequent geleerd dat het oordeel over de levenden op 11 september 2001 begon. Wij begrepen dit feit op grond van een veelheid aan bijbelse getuigenissen, die het vanuit geheel verschillende richtingen bevestigden. Sinds juli 2023 hebben wij nog meer bijzonderheden begrepen van het oordeel over de levenden, dat op 11 september 2001 begon, vergeleken met de bijzonderheden die kort na 11 september 2001 werden ontdekt. Waarom begon het oordeel over de levenden op 11 september 2001? Wat is het bijbelse oordeel over de levenden?

In het eerste hoofdstuk van het boek Openbaring is het voornaamste kenmerk dat van Christus wordt genoemd, dat Hij de Alfa en de Omega is, het Begin en het Einde, de Eerste en de Laatste. Hij geeft een voorbeeld van juist dat kenmerk van Zijn karakter toen Hij Johannes gebod de dingen die waren op te schrijven, en door dat te doen zou Johannes ook de dingen die komen zouden opschrijven. Jezus beeldt altijd het einde uit met het begin. Dat is wie Hij is.

De Bijbel duidt Jezus aan als het Woord. Het eerste boek van de Bijbel, Genesis, betekent 'begin'. Het laatste boek van de Bijbel is het boek Openbaring, en de waarheden die voor het eerst in het boek Genesis worden voorgesteld, komen in het boek Openbaring aan de orde. Genesis is de Alfa en Openbaring is de Omega, en samen vormen zij het Woord, en het Woord is Jezus, Die de Alfa en de Omega is. Gods handtekening, ofwel Zijn naam, staat geschreven in elke passage van de Bijbelse profetie. Die handtekening bevestigt dat het licht in de passage waarheid is.

Indien een uitleg van een profetische passage niet de handtekening van God draagt, namelijk Zijn naam, namelijk Zijn karakter, dan is die uitleg onjuist. Er zijn andere toetsen die moeten worden aangelegd bij de uitleg van Gods profetische Woord, maar welke toets iemand ook moge toepassen, die toets dient binnen Gods Woord te worden gedefinieerd. Als er geen door mensen bedachte toetsen zijn, zijn er minder door mensen bedachte uitleggingen. Dus, waarom? En wat? Is het bijbelse oordeel over de levenden op 9/11 begonnen?

Wanneer Christus Zich in het boek Openbaring bekendmaakt, duidt Hij Zichzelf aan als het begin en het einde, en gebruikt Hij de profeet Johannes om te illustreren wat die eigenschap van Zijn karakter vertegenwoordigt. Hij duidt de boodschap van het gehele boek aan als een openbaring van Hemzelf. Hij gebiedt Johannes op te schrijven wat toen in Johannes' wereld bestond, en door dat te doen zou Johannes vastleggen wat aan het einde van de wereld zal zijn. Johannes was een van de twaalf leiders aan het begin van de christelijke kerk, en Johannes beeldt daarom het einde van de christelijke kerk uit, voorgesteld door de honderdvierendertigduizend en de grote schare in Openbaring hoofdstuk zeven.

De bijbelse logica is deze: Jezus is het Woord, door Wie alle dingen geschapen zijn, het Woord dat altijd met Zijn Vader heeft bestaan, en Hij is ook de Bijbel, want Hij is het Woord van God. Het eerste kenmerk van Christus' karakter dat in de laatste boodschap van Gods Woord wordt geïntroduceerd, is dat Hij het einde van een zaak illustreert aan de hand van het begin van diezelfde zaak. Indien deze waarheid omtrent Gods karakter niet wordt toegepast op iemands bestudering van de Bijbel, kan men niet werkelijk weten wat het oordeel over de levenden is, en waarom het op 11 september begon, en nog belangrijker, waarom het bijna ten einde is.

Als voorbeeld van het beginsel van Alfa en Omega is het oude Israël een type van het moderne Israël, hetgeen een profetische waarheid is die ook aldus kan worden aangeduid: het letterlijke Israël is een type van het geestelijke Israël. Hoe men het ook onder woorden brengt, zowel het oude, letterlijke Israël als het moderne, geestelijke Israël hebben een begingeschiedenis en een eindgeschiedenis. Drie van de vier geschiedenissen liggen in het verleden, en wij bevinden ons thans in de vierde en laatste geschiedenis.

De drie voorbije geschiedenissen vertegenwoordigen drie getuigen van de laatste generatie van de geschiedenis der aarde. Die drie voorbije geschiedenissen identificeren de generatie die in het boek Openbaring wordt voorgesteld als de honderdvierenveertigduizend. Er zijn ook andere profetische geschiedenislijnen die eveneens de honderdvierenveertigduizend behandelen, maar het getal van de honderdvierenveertigduizend bevat de profetische symboliek dat de honderdvierenveertigduizend degenen zijn die profetisch worden voorgesteld door de twaalf stammen van het oude letterlijke Israël te vermenigvuldigen met de twaalf discipelen van het moderne geestelijke Israël.

Als een ander voorbeeld van Alfa en Omega vertegenwoordigen de drie engelen van Openbaring hoofdstuk veertien een geschiedenis van begin en einde. De Milleritische beweging vertegenwoordigt de begingeschiedenis van de drie engelen, en de beweging van de honderdvierenveertigduizend vertegenwoordigt de geschiedenis aan het einde van de boodschap van de derde engel. De alfa-beweging kondigde de opening van het onderzoekend oordeel aan op 22 oktober 1844. De omega-beweging kondigde de opening van het oordeel over de levenden aan en identificeerde het begin daarvan als 11 september.

Een derde voorbeeld van Alfa en Omega, dat door de inspiratie gemakkelijk kan worden gehandhaafd, is dat in het begin, in de alfa-beweging van de Millerieten, de gelijkenis van de tien maagden tot op de letter werd vervuld. Zuster White duidt in het boek, *The Great Controversy*, de geschiedenis van de Millerieten aan in de context van de vervulling van die gelijkenis in die tijd. Zij leert dat ook de omega-beweging van de honderdvierenveertigduizend de gelijkenis van de tien maagden tot op de letter zal vervullen. Drie korte getuigenissen van Christus die het einde met het begin vereenzelvigt.

Aan het begin van het oude Israël trad de Heere in een verbond met de Hebreëen, zoals vertegenwoordigd door het bloed op de deurposten, hetgeen natuurlijk de allereerste vermelding is van de Middernachtsroep in Gods Woord. De doop is een symbool van een verbondsverhouding met Christus, en Paulus leert ons dat de Hebreëen die Egypte verlieten allen gedoopt werden 'in de

“wolk” en in de Rode “Zee”.’ Zodra zij aan de overzijde van de zee waren, werd hun manna gegeven, dat onder andere een symbool is van de sabbat van de zevende dag in de context dat deze een beproeving is.

Het „manna” vertegenwoordigt hun eerste beproeving, en toen zij hun tiende en laatste beproeving niet doorstonden doordat zij de boodschap van Jozua en Kaleb verwierpen, verwierp de Heer hen vervolgens als Zijn verbondsvolk en trad Hij in een verbond met Jozua en Kaleb. Toen zij uiteindelijk het Beloofde Land binnengingen, werd het ritueel van de besnijdenis niet voltrokken aan die mannen die gedurende de veertig jaren geboren waren, want het ritueel was beëindigd bij de opstand te Kades en werd te Kades, vlak vóór de intocht, opnieuw ingesteld. Dit is een kenmerk van Alfa en Omega.

De veertigjarige omzwerving in de woestijn begon met de opstand tegen de boodschap van Jozua en Kaleb, en zij eindigde met de opstand waarbij Mozes op de Rots sloeg en daardoor Gods karakter en werk verkeerd voorstelde. Het begin van het oude Israël illustreert het einde van het oude Israël.

Aan het einde van het oude Israël kwam Jezus, als de „Bode van het Verbond” in Maleachi hoofdstuk drie, om het „verbond” met velen te bevestigen gedurende één week, ter vervulling van Daniël hoofdstuk negen. Als de Bode van het Verbond trad Christus in verbond met de christelijke kerk in juist die geschiedenis waarin Hij aan het vroegere verbondsvolk voorbijging. Aan het begin van het oude Israël als Gods verbondsvolk ging de Heere aan een vroeger verbondsvolk voorbij en trad Hij in verbond met een nieuw uitverkoren volk. Precies hetzelfde deed Hij aan het einde van het oude Israël.

Een symbool van een verbond is het huwelijk, en vanaf de geboorte van Christus tot aan de verwoesting van Jeruzalem in 70 n.Chr. stelt de profetie een voortschrijdende echtscheiding van God van het oude letterlijke Israël voor. Wanneer trad de echtscheiding dan daadwerkelijk in werking: bij Zijn geboorte, Zijn dood, de steniging van Stefanus of de verwoesting van Jeruzalem?

“Intussen zochten aanbidders uit alle volken de tempel op die was gewijd aan de aanbedding van God. Schitterend van goud en kostbare stenen was zij een schouwspel van schoonheid en majesteit. Maar Jehovah was in dat paleis van lieflijkheid niet langer te vinden. Israël had zich als natie van God losgemaakt. Toen Christus, tegen het einde van Zijn aardse bediening, voor de laatste maal het inwendige van de tempel aanschouwde, zei Hij: ‘Zie, uw huis wordt aan u woest overgelaten.’ Mattheüs 23:38. Tot dan toe had Hij de tempel het huis van Zijn Vader genoemd; maar toen de Zoon van God van binnen die muren naar buiten ging, werd Gods tegenwoordigheid voorgoed onttrokken aan de tempel die tot Zijn heerlijkheid was gebouwd.” Handelingen van de Apostelen, 145.

De dag na de Triomfantelijke Intocht verkondigde Christus dat het huis van de Jood woest gelaten was, en de echtscheiding was voltrokken. Zo werd de echtscheiding voltrokken toen de zon onderging op de dag van de Triomfantelijke Intocht.

‘Jeruzalem was het kind van Zijn zorg geweest, en zoals een tedere vader treurt over een afgedwaalde zoon, zo weende Jezus over de geliefde stad. Hoe zou Ik u kunnen prijsgeven?’

Hoe zou Ik kunnen toezien dat gij aan de ondergang wordt overgegeven? Moet Ik u laten gaan om de beker van uw ongerechtigheid vol te maken? Eén ziel is van zulk een waarde dat, vergeleken daarbij, werelden in het niet verzinken; maar hier stond een heel volk op het punt verloren te gaan. Wanneer de snel dalende zon in het westen aan de hemel uit het gezicht zou verdwijnen, zou voor Jeruzalem haar genadetijd ten einde zijn. Terwijl de stoet stilhield op de helling van de Olijfberg, was het voor Jeruzalem nog niet te laat om zich te bekeren. De engel van barmhartigheid vouwde toen haar vleugelen samen om af te dalen van de gouden troon en plaats te maken voor gerechtigheid en een snel naderend oordeel. Maar het grote liefdeshart van Christus pleitte nog steeds voor Jeruzalem, dat Zijn barmhartigheden had versmaad, Zijn waarschuwingen had veracht en op het punt stond haar handen in Zijn bloed te dopen. Indien Jeruzalem zich slechts wilde bekeren, was het nog niet te laat. Terwijl de laatste stralen van de ondergaande zon nog rustten op tempel, toren en tinne, zou dan niet een goede engel haar leiden tot de liefde van de Heiland en haar onheil afwenden? Schone en onheilige stad, die de profeten had gestenigd, die de Zoon van God had verworpen, die zich door haar onboetvaardigheid in boeien van slavernij opsloot,—haar tijd van barmhartigheid was bijna voorbij!

„Opnieuw spreekt de Geest van God tot Jeruzalem. Voordat de dag ten einde is, wordt er opnieuw getuigenis afgelegd van Christus. De stem van het getuigenis wordt verheven als antwoord op de roep uit een profetisch verleden. Indien Jeruzalem de roep zal horen, indien zij de Heiland die haar poorten binnengaat zal aannemen, kan zij nog worden gered.

„Berichten hebben de machthebbers in Jeruzalem bereikt dat Jezus de stad nadert met een grote menigte mensen. Maar zij hebben geen welkom voor de Zoon van God. In vrees gaan zij uit Hem tegemoet, hopende de schare uiteen te drijven. Terwijl de stoet op het punt staat de Olijfberg af te dalen, wordt hij door de machthebbers tegengehouden. Zij vragen naar de oorzaak van de onstuimige vreugde. Terwijl zij de vraag stellen: ‘Wie is Dit?’, beantwoorden de discipelen, vervuld met de geest der inspiratie, deze vraag. In welsprekende bewoordingen herhalen zij de profetieën aangaande Christus:”

„Adam zal u zeggen: Het is het zaad van de vrouw dat de kop van de slang zal vermorzelen.”

‘Vraag het Abraham, hij zal u zeggen: Het is “Melchizedek, koning van Salem”, Koning van de Vrede.’ Genesis 14:18.

‘Jakob zal u zeggen: Hij is Silo uit de stam van Juda.’

„Jesaja zal u zeggen: ‘Immanuel,’ ‘Wonderlijk, Raadsman, de sterke God, de eeuwige Vader, de Vrededorst.’ Jesaja 7:14; 9:6.

„Jeremia zal u spreken van de Spruit van David, ‘de HEERE, onze Gerechtigheid.’ Jeremia 23:6.”

„Daniël zal u zeggen: Hij is de Messias.”

“Hosea zal u zeggen: Hij is ‘de HEERE, de God der heerscharen; de HEERE is Zijn gedachtenisnaam.’ Hosea 12:5.

„Johannes de Doper zal u zeggen: Hij is ‘het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt.’
Johannes 1:29.

‘De grote Jehovah heeft vanaf Zijn troon verkondigd: “Dit is Mijn geliefde Zoon.”’ Mattheüs 3:17.

“Wij, Zijn discipelen, verklaren: Dit is Jezus, de Messias, de Vorst van het leven, de Verlosser van de wereld.

„En de vorst van de machten der duisternis erkent Hem met de woorden: ‘Ik weet wie Gij zijt, de Heilige Gods.’ Markus 1:24.” *The Desire of Ages*, 577–579.

De geschiedenis van Christus’ Triomfantelijke Intocht was een voorafbeelding van de geschiedenis van de Middernachtsroep in de Milleritische tijdsperiode. Het aangehaalde gedeelte van Zuster White maakt duidelijk dat, toen de intocht begon, het volk onder de inspiratie van de Heilige Geest kwam, en vervolgens bleef Christus staan en weende over Jeruzalem. Daarna zette Hij de intocht voort en werd Hij vervolgens geconfronteerd met de Joodse leiders. Ik wil bepaalde kenmerken van dit verhaal afzonderen om herkenningspunten vast te stellen die zich in de geschiedenis van de Millerieten herhalen. Maar eerst wil ik een opmerking maken over het begin en het einde. Wat wij zojuist uit Zuster White hebben aangehaald, vormt het slot van een hoofdstuk, en de opening van het volgende hoofdstuk luidt als volgt.

„De triomftocht van Christus naar Jeruzalem was de vage voorafschaduw van Zijn komst op de wolken des hemels met kracht en heerlijkheid, te midden van de triomf der engelen en de vreugde der heiligen. Dan zullen de woorden van Christus tot de priesters en Farizeeën in vervulling gaan: ‘Gij zult Mij van nu aan niet zien, totdat gij zult zeggen: Gezegend is Hij Die komt in de Naam des Heeren.’ Mattheüs 23:39. In een profetisch gezicht werd Zacharia die dag van de uiteindelijke triomf getoond; en hij zag ook het lot van hen die Christus bij de eerste komst hadden verworpen: ‘Zij zullen Mij aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouw bedrijven, gelijk men rouw bedrijft over een enig kind, en over Hem bitterlijk klagen, gelijk men bitterlijk klaagt over een eerstgeborene.’ Zacharia 12:10. Dit tafereel voorzag Christus toen Hij de stad aanschouwde en over haar weende. In de tijdelijke ondergang van Jeruzalem zag Hij de uiteindelijke vernietiging van dat volk dat schuldig was aan het bloed van de Zoon van God.”

„De discipelen zagen de haat van de Joden jegens Christus, maar zij zagen nog niet waartoe die zou leiden. Zij begrepen nog niet de ware toestand van Israëel, noch doorzagen zij de vergelding die over Jeruzalem zou komen. Dit maakte Christus hun duidelijk door middel van een veelzeggende aanschouwelijke les.“

„De laatste oproep tot Jeruzalem was tevergeefs geweest. De priesters en oversten hadden de profetische stem uit het verleden horen weerklinken in de schare, als antwoord op de vraag: ‘Wie is Deze?’ maar zij aanvaardden die niet als de stem der Inspiratie. In toorn en verbazing trachtten zij het volk tot zwijgen te brengen. Er bevonden zich Romeinse officieren in de menigte, en bij hen klaagden Zijn vijanden Jezus aan als de leider van een opstand. Zij stelden het voor alsof Hij op het punt stond bezit te nemen van de tempel en als koning in Jeruzalem te

regeren.” The Desire of Ages, 580.

Het punt dat ik niet over het hoofd wilde zien, is dat Christus' Triomfantelijke Intocht in Jeruzalem niet alleen een voorafbeelding is van de Middernachtsroep in de geschiedenis van de Millerieten, maar ook van het einde van de wereld. Zij houdt verband met de wederkomst van Christus aan het begin van het millennium van Openbaring hoofdstuk twintig en ook met Zijn komst met het Nieuwe Jeruzalem aan het einde van het millennium. Zij houdt eveneens verband met de dood van de goddelozen bij Zijn tweede komst, en met hun eindgericht aan het einde van het millennium. De opening van de laatste alinea luidt: „De laatste oproep tot Jeruzalem was tevergeefs geweest. De priesters en oversten hadden de profetische stem uit het verleden door de menigte horen weerklinken, als antwoord op de vraag: ‘Wie is deze?’ maar zij aanvaardden haar niet als de stem van de Inspiratie.”

De laatste oproep was vergeefs, en die oproep werd voorgesteld als „de profetische stem van het verleden.” De menigte in Christus' dagen verwierp hun laatste oproep, want zij verwierpen Jeremia's raad om terug te keren tot de oude paden. Ook weigerden zij de methodologie van regel op regel, want de discipelen hadden de vraag „Wie is deze?” beantwoord door verscheidene getuigen samen te brengen, regel op regel, hier een weinig en daar een weinig.

Wanneer Christus de intocht in Jeruzalem aanvangt, houdt Hij onderweg stil. Het begint met de vervulling van de profetie, wanneer de discipelen de ezelin gereedmaken waarop Christus zal rijden. Hij had nooit op een dier gereden, en het dier was nooit bereden. De redenering wijst op een wonder, want welk dier laat zich de eerste keer door een ruiter berijden, en wie weet hoe men een ezelin moet besturen die dit nooit eerder heeft gedaan? Dit is vergelijkbaar met het moment waarop de Filistijnen een offergave op de wagen plaatsten, samen met de Ark, en twee koeien inspannen die beide zogende kalveren hadden en nooit eerder een wagen hadden getrokken, en zij lieten onmiddellijk de kalveren achter en begonnen de tocht om de Ark naar de Hebreëen terug te brengen. De Ark is op weg naar Jeruzalem, en wanneer David haar uiteindelijk Jeruzalem binnenbrengt, stelde hij Christus' triomfantelijke intocht typologisch voor.

Zodra Christus op de ezelin zit, begint het volk de straat met hun mantels te bedekken, palmtakken af te snijden, en de kreten weerklinken: „Hosanna de Zoon van David! Gezegend is Hij Die komt in de naam des Heeren! Hosanna in den hoge.” (Mattheüs 21:9) De leiders verzetten zich en roepen Jezus op de menigte tot zwijgen te brengen. Zij trekken verder en Jezus blijft staan om te wenen over de verloren mensheid, vertegenwoordigd door Jeruzalem. Daarna zet de stoet zich voort en de leiders treden opnieuw tussenbeide, eisend te weten wie Jezus is. Vervolgens antwoorden de discipelen met het regel op regel gegeven getuigenis der profeten.

De geschiedenis die wij thans beschouwen, werd voorafgegaan door de opstanding van Lazarus, die de eerste teleurstelling markeert in de profetische lijn die wordt geïllustreerd in de gelijkenis van de tien maagden, en door Uzza's aanraking van de Ark, in de lijn van Davids triomfantelijke intocht in Jeruzalem. De eerste teleurstelling hangt samen met een vertoevenstijd, en Christus heeft vertoefd toen Hij voor het eerst hoorde dat Lazarus ziek was, evenals David vertoefde door de Ark te laten waar Uzza stierf, totdat hij haar later terughaalde. Lazarus stierf en werd daarna opgewekt.

Lazarus is degene die vervolgens de ezel leidt waarop Jezus Jeruzalem binnenrijdt.

In de geschiedenis van de Millerieten kwam de tweede engel op 19 april 1844, bij de eerste teleurstelling, die het begin van de vertoef tijd markeerde. Daarna begon Samuel Snow de boodschap van de Middernachtsroep geleidelijk te ontwikkelen. De geleidelijke ontwikkeling van die boodschap wordt voorgesteld door Christus' intocht in Jeruzalem. De voortgang van Snows werk wordt ook voorgesteld in de reizen van de Ark, van de Filistijnen naar de wagen, naar Uzza en uiteindelijk naar Jeruzalem.

De intocht kent een beginproclamatie van het volk, toen de leiders Christus zeiden de menigte het zwijgen op te leggen, gevolgd door Christus' geween, en vervolgens de proclamatie van de discipelen, toen de halsstarrige leiders vroegen wie Christus was. De openbaring van inspiratie in het volk, die de eerste reactie van de halsstarrige leiders voortbracht, wordt door de discipelen herhaald wanneer zij „regel op regel” een menigte profetische getuigen uit het verleden naar voren brengen. Toen de zon die dag onderging, werd het oude Israël van God gescheiden.

In die geschiedenis wordt ons meegedeeld dat de discipelen de „vergelding die over Jeruzalem zou komen” niet begrepen. De „vergelding” die „over Jeruzalem zou komen” werd de discipelen verduidelijkt door „een belangrijke aanschouwelijke les”. Die belangrijke aanschouwelijke les was de vervloeking van de vijgenboom. De verwoesting van Jeruzalem, waarvan de discipelen nog niet begrepen dat zij daarin werd uitgebeeld, werd geïllustreerd door de vervloeking van de vijgenboom, en ook door de gelijkenis die Christus eerder met betrekking tot de vijgenboom had onderwezen.

„De waarschuwing geldt voor alle tijden. Christus' daad, toen Hij de boom vervloekte die door Zijn eigen macht was geschapen, staat als een waarschuwing voor alle kerken en voor alle christenen. Niemand kan de wet van God naleven zonder anderen te dienen. Maar er zijn velen die het barmhartige, onzelfzuchtige leven van Christus niet uitleven. Sommigen die zichzelf voortreffelijke christenen achten, begrijpen niet wat dienst voor God inhoudt. Zij plannen en overdenken alles om zichzelf te behagen. Zij handelen uitsluitend met het oog op zichzelf. Tijd heeft voor hen slechts waarde voor zover zij voor zichzelf kunnen vergaren. In alle aangelegenheden van het leven is dit hun doel. Niet voor anderen, maar voor zichzelf verrichten zij hun dienst. God heeft hen geschapen om te leven in een wereld waarin onzelfzuchtige dienst bewezen moet worden. Hij heeft hen bestemd hun medemensen op elke mogelijke wijze te helpen. Maar het ik is zo groot dat zij niets anders kunnen zien. Zij staan niet in verbinding met de mensheid. Wie aldus voor zichzelf leeft, is als de vijgenboom, die alle schijn vertoonde, maar zonder vrucht was. Zij onderhouden de vormen van de eredienst, maar zonder berouw of geloof. In hun belijdenis eren zij de wet van God, maar aan gehoorzaamheid ontbreekt het. Zij zeggen, maar doen niet. In het oordeel dat over de vijgenboom werd uitgesproken, toont Christus hoe verfoeilijk deze ijdele schijn in Zijn ogen is. Hij verklaart dat de openlijke zondaar minder schuldig is dan hij die belijdt God te dienen, maar geen vrucht draagt tot Zijn eer.”

„De gelijkenis van de vijgenboom, uitgesproken vóór Christus' bezoek aan Jeruzalem, hield rechtstreeks verband met de les die Hij onderwees door de vruchteloze boom te vervloeken.”

The Desire of Ages, 584.

Na de laatste confrontatie met de leiders trok Jezus Zich terug om de nacht in gebed door te brengen; en toen Hij de volgende morgen langs de vijgenboom kwam, vervloekte Hij die.

„Het was niet de tijd voor rijpe vijgen, behalve op bepaalde plaatsen; en op de hoogten rondom Jeruzalem kon men naar waarheid zeggen: ‘De tijd der vijgen was nog niet gekomen.’ Maar in de boomgaard waar Jezus kwam, scheen één boom alle andere vooruit te zijn. Hij was reeds met bladeren bedekt. Het is de aard van de vijgenboom dat, voordat de bladeren zich openen, de zich ontwikkelende vrucht verschijnt. Daarom bood deze boom, vol in het blad, de belofte van goed ontwikkelde vrucht. Maar zijn uiterlijk was bedrieglijk. Toen Jezus zijn takken doorzocht, van de laagste tak tot de hoogste twijg, vond Hij ‘niets dan bladeren’. Het was een massa aanmatigend loof, niets meer.

„Christus sprak er een vernietigende vloek tegen uit. ‘Nooit meer ete iemand vrucht van u in eeuwigheid,’ zei Hij. De volgende morgen, toen de Heiland en Zijn discipelen opnieuw op weg waren naar de stad, trokken de verdorde takken en neerhangende bladeren hun aandacht. ‘Meester,’ zei Petrus, ‘zie, de vijgenboom die Gij vervloekt hebt, is verdord.’

„De daad van Christus in het vervloeken van de vijgenboom had de discipelen verbaasd. Het scheen hun niet in overeenstemming met Zijn wegen en werken. Dikwijls hadden zij Hem horen verklaren dat Hij niet gekomen was om de wereld te veroordelen, maar opdat de wereld door Hem behouden zou worden. Zij herinnerden zich Zijn woorden: ‘Want de Zoon des mensen is niet gekomen om der mensen zielen te verderven, maar om te behouden.’ Lukas 9:56. Zijn wonderbare werken waren verricht om te herstellen, nooit om te vernietigen. De discipelen hadden Hem alleen gekend als de Hersteller, de Genezer. Deze daad stond op zichzelf. Wat was het doel ervan? zo vroegen zij zich af.

God „heeft behagen in barmhartigheid”. „Zo waar Ik leef, spreekt de Heere HEERE, Ik heb geen lust in de dood van de goddeloze.” Micha 7:18; Ezechiël 33:11. Voor Hem is het werk van verwoesting en de aankondiging van het oordeel een „vreemd werk”. Jesaja 28:21. Maar het is in barmhartigheid en liefde dat Hij de sluier van de toekomst opheft en aan de mensen de gevolgen van een weg der zonde openbaart.

„De vervloeking van de vijgenboom was een uitgebeelde gelijkenis. Die onvruchtbare boom, die zijn aanmatigende loof ten aanschouwen van Christus ten toon spreidde, was een symbool van het Joodse volk. De Heiland wenste aan Zijn discipelen de oorzaak en de zekerheid van Israëls ondergang duidelijk te maken. Daartoe bekleedde Hij de boom met morele eigenschappen en maakte hem tot verkondiger van goddelijke waarheid. De Joden traden duidelijk onderscheiden van alle andere volken naar voren en beweerden trouw aan God te betonen. Zij waren door Hem op bijzondere wijze begunstigd, en zij maakten aanspraak op een gerechtigheid die die van alle andere volken te boven ging. Maar zij waren verdorven door de liefde tot de wereld en de hebzucht naar gewin. Zij beroemden zich op hun kennis, maar zij waren onkundig van Gods vereisten en waren vol huichelarij. Gelijk de onvruchtbare boom spreidden zij hun aanmatigende takken omhoog, weelderig van aanzien en schoon voor het oog, maar zij brachten ‘niets voort dan bladeren.’ De Joodse godsdienst, met zijn prachtige

tempel, zijn heilige altaren, zijn priesters met de mijter en zijn indrukwekkende plechtigheden, was inderdaad schoon in uiterlijke verschijning, maar ootmoed, liefde en weldadigheid ontbraken.” The Desire of Ages, 581, 582.

Wij begonnen met het opwerpen van twee vragen die wij thans aan het beantwoorden zijn. Die vragen waren: “Waarom begon het oordeel over de levenden op 9/11? Wat is het bijbelse oordeel over de levenden?”

De enkele regels profetie die wij zojuist hebben neergezet, zijn bijbelse getuigenissen van het oordeel over de levenden. Die regels profetie behandelen veel meer dan enkel de „A, B, C’s” van het oordeel, maar wij beantwoorden eerst de vragen van 9/11 en van het oordeel over de levenden.

“‘Ik aanschouwde,’ zegt de profeet Daniël, ‘totdat tronen werden geplaatst en Een, de Oude van dagen, Zich neerzette; Zijn kleed was wit als sneeuw, en het haar van Zijn hoofd als reine wol; Zijn troon bestond uit vuurvlammen, en de raderen daarvan uit brandend vuur. Een stroom van vuur vloeide uit en ging van voor Zijn aangezicht uit; duizendmaal duizenden dienden Hem, en tienduizendmaal tienduizenden stonden voor Hem: het gericht werd gehouden en de boeken werden geopend.’ Daniël 7:9, 10, R.V.”

„Zo werd aan het profetisch gezicht van de profeet de grote en plechtige dag voorgesteld waarop het karakter en het leven van de mensen aan het onderzoek van de Rechter van de ganse aarde zouden worden onderworpen, en aan ieder mens zou worden vergolden ‘naar zijn werken’. De Oude van dagen is God de Vader. De psalmist zegt: ‘Eer de bergen geboren waren, en Gij de aarde en de wereld voortgebracht hadt, ja, van eeuwigheid tot eeuwigheid zijt Gij God.’ Psalm 90:2. Hij, de oorsprong van al het bestaan en de bron van alle wet, is het die in het oordeel zal voorzitten. En heilige engelen, als dienaren en getuigen, ten getale van ‘tienduizendmaal tienduizenden en duizenden maal duizenden’, wonen dit grote gericht bij.”

“‘En zie, er kwam met de wolken des hemels Iemand als een Mensenzoon, en Hij kwam tot de Oude van dagen, en men leidde Hem voor Diens aangezicht. En Hem werd heerschappij gegeven, en eer en koningschap, opdat alle volken, natiën en talen Hem zouden dienen; Zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij, die niet zal vergaan.’ Daniël 7:13, 14. De komst van Christus die hier wordt beschreven, is niet Zijn tweede komst naar de aarde. Hij komt tot de Oude van dagen in de hemel om heerschappij en eer en een koninkrijk te ontvangen, die Hem gegeven zullen worden aan het einde van Zijn werk als Middelaar. Het is deze komst, en niet Zijn tweede advent naar de aarde, die in de profetie was voorzien plaats te vinden bij de beëindiging van de 2300 dagen in 1844. Vergezeld door hemelse engelen gaat onze grote Hogepriester het heilige der heiligen binnen en verschijnt daar in de tegenwoordigheid van God om de laatste daden van Zijn bediening ten behoeve van de mens te verrichten—het werk van het onderzoekend oordeel te volbrengen en verzoening te doen voor allen van wie wordt aangetoond dat zij recht hebben op de weldaden daarvan.

“In de zinnebeeldige dienst hadden alleen zij die met belijdenis en berouw voor God waren gekomen, en wier zonden door het bloed van het zondoffer op het heiligdom waren overgebracht, deel aan de dienst van de Grote Verzoendag. Zo worden op de grote dag van de uiteindelijke verzoening en het onderzoekend oordeel alleen de gevallen van het belijdende

volk van God in aanmerking genomen. Het oordeel over de goddelozen is een onderscheiden en afzonderlijk werk en vindt op een later tijdstip plaats. ‘Want het oordeel moet beginnen bij het huis Gods; en als het eerst bij ons begint, wat zal het einde zijn van hen die aan het evangelie van God ongehoorzaam zijn?’ 1 Petrus 4:17.”

“De boeken der herinnering in de hemel, waarin de namen en de daden der mensen zijn opgetekend, zullen de uitspraken van het oordeel bepalen. De profeet Daniël zegt: ‘Het gericht werd gezet, en de boeken werden geopend.’ De openbarer voegt, bij de beschrijving van hetzelfde tafereel, eraan toe: ‘En een ander boek werd geopend, hetwelk is des levens; en de doden werden geoordeeld uit hetgeen in de boeken geschreven was, naar hun werken.’ Openbaring 20:12.”

„Het boek des levens bevat de namen van allen die ooit in de dienst van God zijn getreden. Jezus gebod Zijn discipelen: ‘Verblijdt u, omdat uw namen opgeschreven zijn in de hemel.’ Lukas 10:20. Paulus spreekt van zijn trouwe medewerkers, ‘wier namen in het boek des levens zijn.’ Filippenzen 4:3. Daniël, uitziende naar ‘een tijd van benauwdheid, zoals er niet geweest is,’ verklaart dat Gods volk verlost zal worden, ‘ieder die geschreven gevonden wordt in het boek.’ En de ziener zegt dat alleen zij de stad Gods zullen binnengaan wier namen ‘geschreven staan in het boek des levens van het Lam.’ Daniël 12:1; Openbaring 21:27.

“Een gedenkbok” wordt voor God geschreven, waarin de goede daden staan opgetekend van “hen die de HEERE vrezen en Zijn Naam in gedachten houden.” Maleachi 3:16. Hun woorden van geloof, hun daden van liefde, zijn in de hemel geregistreerd. Nehemia verwijst hiernaar wanneer hij zegt: “Denk aan mij, o mijn God, ... en delg mijn goede daden niet uit, die ik gedaan heb voor het huis van mijn God.” Nehemia 13:14. In het gedenkbok van God wordt elke daad van gerechtigheid vereeuwigd. Daar wordt elke weerstane verzoeking, elk overwonnen kwaad, elk woord van tedere ontferming getrouw opgetekend. En elke daad van zelfopoffering, elk lijden en elk verdriet dat om Christus’ wil is gedragen, wordt geregistreerd. De psalmist zegt: “Gij telt mijn omzwervingen; doe mijn tranen in Uw fles; zijn zij niet in Uw bok?” Psalm 56:8.

Er bestaat ook een verslag van de zonden der mensen. ‘Want God zal ieder werk in het gericht brengen, met al wat verborgen is, hetzij goed, hetzij kwaad.’ ‘Van elk ijdel woord dat de mensen spreken, daarvan zullen zij rekenschap geven op de dag des oordeels.’ De Heiland zegt: ‘Want uit uw woorden zult gij gerechtvaardigd worden, en uit uw woorden zult gij veroordeeld worden.’ Prediker 12:14; Mattheüs 12:36, 37. De geheime voornemens en beweegredenen verschijnen in het onfeilbare register; want God ‘zal aan het licht brengen wat in de duisternis verborgen is, en de overleggingen der harten openbaar maken.’ 1 Korinthe 4:5. ‘Zie, het staat voor Mijn aangezicht geschreven, ... uw ongerechtigheden en de ongerechtigheden uwer vaders tezamen, zegt de HEERE.’ Jesaja 65:6, 7.

“Ieders werk komt in Gods beoordeling voor en wordt opgetekend naar trouw of ontrouw. Tegenover elke naam wordt in de boeken des hemels met ontzagwekkende nauwkeurigheid elk verkeer woord, elke zelfzuchtige daad, elke onvervulde plicht en elke verborgen zonde ingeschreven, met iedere listige veinzerij. Door de hemel gezonden waarschuwingen of vermaningen die veronachtzaamd zijn, verspilde ogenblikken, ongebruikte gelegenheden, de

invloed die ten goede of ten kwade is uitgeoefend, met haar ver reikende gevolgen — dit alles wordt door de registrerende engel opgetekend.

“De wet van God is de maatstaf waaraan het karakter en het leven van de mensen in het oordeel zullen worden getoetst. De wijze zegt: ‘Vrees God en onderhoud Zijn geboden, want dit geldt voor alle mensen. Want God zal iedere daad in het gericht brengen.’ Prediker 12:13, 14. De apostel Jakobus vermaant zijn broeders: ‘Spreekt alzo en handelt alzo als zij die geoordeeld zullen worden naar de wet der vrijheid.’ Jakobus 2:12.”

“Zij die in het oordeel ‘waardig geacht’ worden, zullen deelhebben aan de opstanding der rechtvaardigen. Jezus zei: ‘Maar zij, die waardig geacht zullen worden die wereld te verkrijgen, en de opstanding uit de doden, ... zijn aan de engelen gelijk; en zij zijn kinderen Gods, omdat zij kinderen der opstanding zijn.’ Lukas 20:35, 36. En opnieuw verklaart Hij dat ‘zij die het goede gedaan hebben’, zullen uitgaan ‘tot de opstanding des levens.’ Johannes 5:29. De rechtvaardige doden zullen niet worden opgewekt vóór het oordeel waarin zij waardig geacht worden voor ‘de opstanding des levens.’ Daarom zullen zij niet persoonlijk aanwezig zijn voor de rechterstoel wanneer hun verslagen worden onderzocht en hun zaken worden beslist.”

„Jezus zal verschijnen als hun Voorspraak, om ten behoeve van hen vóór God te pleiten. ‘Indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige.’ 1 Johannes 2:1. ‘Want Christus is niet binnengegaan in heiligdommen met handen gemaakt, die afbeeldingen zijn van het ware, maar in de hemel zelf, om nu voor ons te verschijnen in de tegenwoordigheid van God.’ ‘Daarom kan Hij ook volkomen zalig maken hen die door Hem tot God gaan, omdat Hij altijd leeft om voor hen te pleiten.’ Hebreeën 9:24; 7:25.

„Wanneer in het oordeel de gedenkboeken worden geopend, komen de levens van allen die in Jezus hebben geloofd ter beoordeling voor God. Beginnend met hen die het eerst op de aarde hebben geleefd, legt onze Voorspraak de gevallen van elke opeenvolgende generatie voor en besluit met de levenden. Elke naam wordt genoemd, elk geval nauwkeurig onderzocht. Namen worden aangenomen, namen verworpen. Wanneer van enigen zonden in de gedenkboeken blijven staan, waarover geen berouw is gehad en die niet vergeven zijn, zullen hun namen uit het boek des levens worden uitgewist, en de vermelding van hun goede daden zal worden uitgedelgd uit het gedenkboek van God. De Heere verklaarde aan Mozes: ‘Wie tegen Mij gezondigd heeft, die zal Ik uit Mijn boek delgen.’ Exodus 32:33. En de profeet Ezechiël zegt: ‘Wanneer nu de rechtvaardige zich afkeert van zijn gerechtigheid en ongerechtigheid doet, ... al zijn gerechtigheden die hij gedaan heeft, zullen niet vermeld worden.’ Ezechiël 18:24.” De Grote Strijd, 479–483.

Wij zullen deze studie voortzetten en de opgeworpen vragen beantwoorden in het volgende artikel van deze reeks.